

**R E P U B L I K A
S L O V E N I J A
V I Š J E
D E L O V N O
I N S O C I A L N O
S O D I Š Č E**

VDSS sklep Pdp 1171/2008

Sodišče: Višje delovno in socialno sodišče

Oddelek: Oddelek za individualne in kolektivne delovne spore

ECLI: ECLI:SI:VDSS:2009:PDP.1171.2008

Evidenčna številka: VDS00004823

Datum odločbe: 11.02.2009

Področje: DELOVNO PRAVO

Institut: pogodba o zaposlitvi za določen čas - transformacija

Zveza: ZDR člen 54.

Jedro

Na podlagi dejstva, da je tožena stranka tožniku ob izteku veljavnosti pogodbe o zaposlitvi za določen čas pozabila zaključiti delovno knjižico oziroma da je to storila z zamudo (za vmesno obdobje pa mu je priznala delovno dobo), ne zadošča za ugotovitev, da je tožnik na delu ostal tudi po izteku časa, določenega v pogodbi o zaposlitvi. Do transformacije takšne pogodbe o zaposlitvi v pogodbo o zaposlitvi za nedoločen čas bi namreč prišlo le, če bi tožnik delo še naprej opravljal, tožena stranka pa bi to sprejemala.

Izrek

Pritožbi se ugodi in se sodba sodišča prve stopnje v izpodbijanem delu (1., 2., 3., 4. in 6. točka izreka) razveljavi ter se zadeva v tem obsegu vrne sodišču prve stopnje v novo sojenje.

Obrazložitev

:

Z izpodbijano sodbo je sodišče prve stopnje ugotovilo, da je tožnik s tožencem dne 1. 7. 2006 sklenil pogodbo o zaposlitvi za delovno mesto ključavničarja za nedoločen čas (1. točka izreka). Ugotovilo je, da tožniku delovno razmerje pri tožencu ni prenehalo 8. 1. 2007, temveč 14. 3. 2007 (2. točka izreka). Tožencu je naložilo, da tožniku v delovno knjižico vpiše delovno dobo za čas od 1. 9. 2007 do 14. 3. 2007 (3. točka izreka) in da tožniku za čas od 9. 1. 2007 do 14. 3. 2007 obračuna mesečna bruto nadomestila plače v mesečnih zneskih v višini povprečne plače za mesec december, november in oktober 2006, od teh bruto mesečnih nadomestil plače obračuna in plača davke in prispevke ter tožniku obračuna in izplača mesečna neto nadomestila plače z zakonskimi zamudnimi obrestmi, ki tečejo od posameznega mesečnega neto zneska plače od 18. v mesecu za pretekli mesec (4. točka izreka). Zavrnilo je, kar je tožnik zahteval več (5. točka) in

tožencu naložilo, da tožniku povrne stroške postopka v višini 583,87 EUR (6. točka izreka).

Zoper takšno sodbo se toženec pritožuje iz pritožbenega razloga zmotne in nepopolne ugotovitve dejanskega stanja. Navaja, da dejstvo, da je toženec v tožnikovo delovno knjižico kot datum prenehanja vpisal 8. 1. 2007 ne dokazuje tega, da je tožnik ostal na delu pri tožencu tudi še po poteku časa, za katerega je bila sklenjena pogodba o zaposlitvi za določen čas. Pogodba je bila sklenjena za čas do 31. 12. 2006, tožnik pa je pri tožencu delal le do 20. 12. 2006, kar je toženec izkazal s kartonom evidence dela za tožnika. Do napačnega vpisa prenehanja tožnikovega delovnega razmerja v delovno knjižico je prišlo zgolj zaradi administrativne napake toženčeve delavke. Tožnik je sicer res izpovedal, da naj bi v mesecu januarju 2007 še tri do štiri dni delal za toženca, vendar tega dejstva tožnik v tožbi ni omenjal in za to trditev tudi ni predložil nikakršnega dokazila. Evidenco prisotnosti na delu so vodili zaposleni sami in ne toženec. V kolikor bi tožnik v januarju 2007 delal na delovišču v Slovenski Bistrici, bi svojo prisotnost na delu lahko dokazal, vendar pa tega ni storil. Napačna je tudi odločitev o stroških postopka, saj tožnik ni uspel s celotnim zahtevkom. Sodišče prve stopnje je zavrnilo reintegracijski del zahtevka ter zahtevka za vpis delovne dobe in za plačilo plač, davkov in prispevkov za čas od 14. 3. 2007 do vrnitve delavca na delo. Toženec predlaga, da pritožbeno sodišče izpodbijano sodbo spremeni tako, da tožnikov zahtevek v celoti zavrne.

Pritožba je utemeljena.

V skladu z drugim odstavkom 350. člena Zakona o pravdnem postopku (ZPP – Ur. l. RS, št. 26/99, 96/2002, 2/2004, 52/07) je pritožbeno sodišče izpodbijano sodbo preizkusilo v mejah razlogov, ki so navedeni v pritožbi, pri tem pa je po uradni dolžnosti pazilo na bistvene kršitve določb pravnega postopka iz 1., 2., 3., 6., 7., 8., 11., 12. in 14. točke drugega odstavka 339. člena ZPP in na pravilno uporabo materialnega prava.

Sodišče prve stopnje je zmotno uporabilo materialno pravo, ko je zgolj na podlagi dejstva, da je bila tožnikova delovna knjižica zaključena po izteku časa, za katerega je bilo sklenjeno delovno razmerje za določen čas, štelo, da je izpolnjen v 54. členu Zakona o delovnih razmerjih (ZDR, Ur. l. RS, št. 42/2006) določen pogoj za transformacijo pogodbe o zaposlitvi za določen čas v pogodbo o zaposlitvi za nedoločen čas. V skladu s citirano določbo se šteje, da je delavec sklenil pogodbo o zaposlitvi za nedoločen čas, če je pogodba o zaposlitvi za določen čas sklenjena v nasprotju z zakonom ali kolektivno pogodbo ali če ostane delavec na delu tudi po izteku časa, za katerega je sklenil pogodbo o zaposlitvi.

Pogoj za transformacijo v pogodbo o zaposlitvi za nedoločen čas je torej, da delavec dejansko ostane na delu tudi po izteku časa, za katerega je bila sklenjena pogodba o zaposlitvi za določen čas. Zakonska ureditev izhaja iz domneve, da iz ravnanj strank, to je iz tega, da delavec še naprej opravlja delo, delodajalec pa to delo sprejema, izhaja volja strank po nadaljevanju delovnega razmerja tudi po izteku časa, za katerega je bila sklenjena pogodba o zaposlitvi za določen čas. Presojati je potrebno ravnanje obeh strank po izteku dogovorjenega časa iz pogodbe o zaposlitvi za določen čas: delavec mora svoje delo še naprej nepretrgoma opravljati tudi po izteku pogodbe, delodajalec pa mora sprejemati takšno delo. Za transformacijo ne zadošča že zgolj to, da je delodajalec ob izteku časa, za katerega je bilo sklenjeno delovno razmerje za določen čas, pozabil zaključiti delovno knjižico oziroma, da je to storil z zamudo in da je za vmesno obdobje delavcu priznal delovno dobo ter mu obračunal dopust.

Tožnik je sicer zatrjeval, da je za toženca dejansko opravljal delo tudi po izteku časa, za katerega je bilo sklenjeno delovno razmerje za določen čas, toženec pa je zatrjeval nasprotno. Sodišče je v zvezi s tem tudi izvajalo dokaze, vendar se do njih sploh ni opredelilo, zaradi zmotnega stališča, da za transformacijo zadošča že zgolj to, da je tožniku delovno razmerje prenehalo 8. 1. 2007. Zaradi zmotne uporabe materialnega prava

je tako prišlo tudi do nepopolne ugotovitve dejanskega stanja.

Glede na navedeno je pritožbeno sodišča na podlago 355. člena ZPP pritožbi ugodilo in izpodbijano sodbo razveljavilo ter zadevo vrnilo sodišču prve stopnje v novo sojenje. V novem postopku bo sodišče prve stopnje dokazno ocenilo že izvedene dokaze v zvezi z vprašanjem ali je tožnik po 31. 12. 2006 še opravljal delo za toženca in po potrebi dokazni postopek še dopolnilo. Obe stranki sta namreč v zvezi s tem predlagali še izvedbo določenih poizvedb oziroma zaslišanj. Glede na to, da sodišče prve stopnje zaradi zmotne uporabe materialnega prava niti ni poskušalo odgovoriti na odločilno vprašanje, to je, ali je tožnik po izreku časa, za katerega je bila sklenjena pogodba o zaposlitvi za določen čas, še opravljal delo za toženca, strankama ni mogoče očitati, da vseh dokaznih predlogov nista podali že na prvem naroku za glavno obravnavo. Sicer pa sodišče v individualnih delovnih sporih v skladu s 34. členom Zakona o delovnih in socialnih sodiščih (ZDSS-1, Ur. l. RS, št. 2/2004, 10/2004) dokaze lahko izvede tudi po uradni dolžnosti, če po izvedbi vseh dokazov, ki so jih predlagale stranke, ne more ugotoviti dejstev, ki so pomembna za odločitev.

Res je sicer, da v skladu s 1. odstavkom 30. člena ZDSS-1 pritožbeno sodišče zaradi zmotne ali nepopolne ugotovitve dejanskega stanja ne sme razveljaviti izpodbijane sodbe, s katero je sodišče prve stopnje na podlagi obravnave odločilo o zahtevku, če je nepravilnost mogoče popraviti z dopolnjeno ali ponovljeno izvedbo dokazov oziroma izvedbo drugih procesnih dejanj na obravnavi pred sodiščem druge stopnje. Vendar je v tej zadevi popolnoma nesmotrno, da bi pomanjkljivosti v zvezi z nepopolno ugotovljenim dejanskim stanjem, do katerih je prišlo zaradi zmotne uporabe materialnega prava, odpravljali s pritožbeno obravnavo. Sodišče prve stopnje je sicer izvajalo dokazni postopek v smeri ugotavljanja, ali je tožnik po 31. 12. 2006 še opravljal delo za toženca, vendar izvedenih dokazov sploh ni ocenilo. V novem postopku sodišču prve stopnje že izvedenih dokazov ne bo potrebno ponavljati, če pa bi opravili pritožbeno obravnavo, bi drugostopenjsko sodišče moralo znova izvesti vse že izvedene dokaze. Obenem bi bilo tudi nesmotrno, da bi se stranke in eventualne priče vozile na pritožbeno obravnavo v Ljubljano, saj imajo vse prebivališče na območju sodišča prve stopnje. Zaradi navedenega se je pritožbeno sodišče odločilo za razveljavitev izpodbijane sodbe.

Datum zadnje spremembe: 01.04.2010